

De Amerongse Bergrede (vrij naar Matteus 5)

De tijd nam zijn pen op en schreef het:

Toen hij de redenen daartoe vond, ging hij de berg op.
Hij bedwong de 69 meter en zette zich neer rondom de eenzame eik.
De eenzame eik, eenzaam maar niet somber, diepgeworteld
in vruchtbare grond.
Hij bevond zich nu op de berg der bergen.

Gelukkig is degeen die zich op dit punt bevindt
want hunner horizon wordt verbreedt.
Zicht op de lager gelegen hellingen, waar eens schapen liepen,
de tabaksteelt floreerde en huize Amerongen dicteerde,
wetmatigheden ijverden.

Ik verzeker: zolang de hemel en de aarde bestaan is er verwondering
om alles wat leeft.
Gelukkig wie de zuivere lucht alhier ademt en wie zuiver van hart is.

Het oog is de lamp van het lichaam.
Dus als je oog helder is, zal heel je lichaam verlicht zijn. Maar als je oog
troebel is, zal er in heel je lichaam duisternis zijn. Als het licht in jezelf
verduisterd is, hoe groot is dan die duisternis!

Kijk naar de vogels in de lucht: ze zaaien niet en oogsten niet en vullen
geen voorraadschuren.

Maak je dus geen zorgen om de dag van morgen, want de dag van morgen
zorgt wel voor zichzelf. Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen last.

Waarom kijk je naar de splinter in het oog van je broeder of zuster,
terwijl je de balk in je eigen oog niet opmerkt?
Is er iemand onder jullie die zijn kind, als het om brood vraagt,
een steen zou geven?

Pas op voor valse profeten, die in schaapskleren op jullie afkomen maar
eigenlijk roofzuchtige wolven zijn.
Aan hun vruchten zul je hen herkennen. Men plukt toch geen druiven van
doornstruiken of vijgen van distels. Ontvangt geen oorvijgen uit dankbaarheid.
Zo draagt elke goede boom goede vruchten.

Hier bij de eenzame eik, met haar goede vruchten. Het wagenwiel met haar acht
lanen. Nauw is de poort naar het leven, smal de weg ernaartoe. De weg
hemelwaarts naar de Amerongse Berg en haar eenzame eik met de vruchten
van het nieuwe, ruime denken. In mijn beladen hoofd zie ik een stoet woorden

voorbij komen. Ik praat met de toenemende wind en neem het woord terug uit de
Hollandse luchten. Uit monden loopt water.
In reservoirs van gedachten doof ik de regen, zegen het brood en zing een
loflied: 'Oh Amerongse Berg'.

Amerongen,

John Boer.